

1. ČÁST

1. kapitola

Záhadný paprsek

„MUSÍM JÍT, ČEKÁ MĚ RADIO,“ řekla Marta Ferrerová kolegyni v práci.

„Nech mi zahrát písničku.“

„Bude to naposled.“

„Už? Blahopřeju! Oslavíš to?“

„Půjdeme s Josém Luisem na večeři.“

Marta Ferrerová vypnula počítač, vzala si bundu a vyšla z kanceláře. Sešla čtyři patra po schodišti. „Pohyb je zdravý, Marto. Snažte se hýbat, i kdyby vás to namáhalo.“ Vyšla z budovy finančního úřadu na Plaça del Dr. Letamendi. Motorka na ni čekala s předním kolem vychýleným, jako by si ve vlažném jarním slunci zdřímla. Probudila ji, když otevřela schránku a vytáhla přilbu. Nasadila si ji a zdvihla stroj. Už dva měsíce – od operace – to dělala levou rukou, ale pohyb ještě pořád nebyl zautomatizovaný. Nebylo to tak těžké jako začít

psát druhou rukou ani jako vyčistit si druhou rukou zuby, ale stejně se ještě musela soustředit na něco, co dřív dělala úplně mechanicky.

Ale i tak bylo důležité, že se mohla dál přemísťovat na motocyklu.

Ted, když se na barcelonský asfalt vyrojili cyklisté, vzrostla na cestách městem konkurence. Změnily se i vztahy v dopravě, protože automobilisté nesnášeli cyklisty ještě o kousek víc než motorkáře.

Nebylo to to jediné, co se změnilo od doby, kdy ve dvaceti začala jezdit na motorce. Když tenkrát kličkovala mezi auty, aby se dostala do první řady před semaforem, cítila v zádech zabodávající se pohledy řidičů a měla pocit, že ji někteří pouštějí stylem „prosím, slečno, prosím“, ačkoli to dělají jen proto, aby se jí podívali na zadek.

V posledních letech, upřímně řečeno, v posledních deseti letech, měla jiný pocit. Zatímco manévrovala motorkou mezi řadami stojících vozů, mužské a občas i ženské pohledy, které zachytila ve zpětném zrcátku, říkaly: Schválně, jestli ta baba spadne.

I přes dopravu a možná i nějakou tu zlou vůli jí trvalo jen patnáct minut, než se dostala na Vía Augusta.

Marta zaparkovala před budovou.

Pevným krokem vešla na radiologickou kliniku.

•

JE ZVLÁŠTNÍ, pomyslela si, že je nakonec snadnější zvyknout si na rutinu radioterapie než pohnout levou rukou s motorkou.

Třeba to bylo tím, že na radiologii nemohla, a ani nesměla dělat vůbec nic. Jejím úkolem bylo si lehnout, zvednout paže a zůstat v klidu, zatímco se kolem ní lékařský personál pohyboval s nutkavou přesností mravenců pečujících o královnu.

Jsem královnou bílých mravenců. Královnou na patnáct minut, které trvá ozařování, královnou těsně před abdikací.

„Poslední ozařování, Marto. Už je konec,“ řekla lékařka. „Budete nám chybět.“

Oplatila jí tu laskavou lež a řekla, že i oni jí.

„Doufám, že to oslavíte.“

„Manžel mě dnes pozval na večeři.“

Už je to uděláno, už je to hotovo..., zpívala si v duchu.

Poslední ze série ozařování, měsíc a půl, každý den. Předtím další tři měsíce chemoterapie a operace, při které jí vzali zbytek nádoru. Podařilo se zachovat část prsu a zůstala jí jizva.

Už je to uděláno, už je to hotovo.

Musela se ovládat, aby zůstala v klidu.

Zavřela oči. Přístroj začal svou obvyklou trasu vedenou značkami nakreslenými popisovačem přímo na tělo, jako řezačka na kůži. Odhadovala, že kůže, kterou přejížděl, by vystačila na malou peněženku. Řekla to Josému Luisovi a ten se, jak se dalo čekat, zatvářil zděšeně.

Najednou, i přes zavřená víčka, se jí zdálo, že zahlédla silný záblesk, nejdřív modrý a pak bílý. Otevřela oči, ale záře ji oslepila a neviděla nic než rozmazané obrysy. Potom ucítila vlnu tepla, která začala na pravé straně hrudi a šířila se do celého těla. Pálily ji prsty na rukou i nohou. Zasténala bolestí.

„Děje se něco, Marto?“

Lékařčin hlas přicházel z kabiny, ze které ovládala přístroje.

„Vy jste to neviděla?“

„A co?“

„Ten bílý paprsek.“

„Ne. Jste v pořádku? Můžeme pokračovat?“